

Rozenburger Porselein.

kelijk in een land, waar alle grondstoffen zonder eenig onderscheid van buiten moeten worden aangevoerd en waar buitendien de loonen hoog zijn, mede te dingen met de talloze fabrieken van kunstaardewerk in het buitenland. Maar ditzelfde land, het land van Rembrandt, verleent zijn zonen een oog voor, en een begrip van kleur, een fijnen zin voor gepaste versiering, waar op zijn beurt de vreemdeling de vlag voor strijken moet.

Toen het heel slecht stond met Rozenburg kwam er in 1893, eerst als aesthetisch adviseur, en later als directeur, een man aan

het hoofd, die van de pottenbakkerij eigenlijk geen bijzondere studie had gemaakt en juist daardoor een frisschen blik op de dingen had. Als bouwmeester, wat hij tot nu toe geweest was, had hij oog voor lijnen en vorm en hij zou geen Hollander geweest zijn als hij ook geen gevoel had gehad voor mooie kleuren. Zoo bracht hij, op nieuwe paden langs den ouden weg, de fabriek vooruit en werd het Rozenburger aardewerk met eere bekend over geheel de wereld.

Te gebruiken is het eigenlijk niet. Voor

nuttigheidsmensen wordt het niet gemaakt. Het wil alleen zijn een lust voor de oogen. Het wordt gemaakt om 'er naar te kijken.

In een land als het onze, waar geen steenkool is, geen bruikbare klei, geen grondstoffen voor verven en glazuur, kan geen groote fabriek bestaan van het vervaardigen van goedkoop aardewerk.

Rozenburg kan alleen duur werk leveren. Het heeft kans gevonden dat dure werk zóo te maken dat het graag gekocht wordt.

Dit spreekt voor zich zelf.

Zoo werden en worden er in Rozenburg vazen gemaakt en pullen en borden die tot sieraad dienen.

Langzamerhand kwam bij den directeur het verlangen op edeler grondstof te verwerken. Hoe fraai het Rozenburgsch ook was, het bleef maar aardewerk; uitteraard ietwat grof en zwaar, waarbij glazuur en verven de grondstof overheerschen. Daarbij was het eigenlijk niet mogelijk uit die grondstof iets te vervaardigen dat ook te gebruiken zou zijn, kleine inktkokertjes en aschbakjes daar gelaten.

Wanneer hij eens porselein kon maken!

Fijn, doorzichtig porselein, waarbij ook de grondstof mee kan spreken met het glazuur

en met de kleuren en niet verborgen zou blijven; porselein dat op zichzelf al iets moois